

ÖZELLEŞTİRME KARŞITI MÜCADELEDE YENİ BİÇİM GEREKLİ

Aydınlık Dergisi, 15 Ekim 2006

Yıldırım Koç

1986-2006 yılları arasında toplam 25,7 milyar dolarlık özelleştirme yapıldı. Bu özelleştirmelerin 8,2 milyar dolarlık bölümü 2005 yılında, 8,0 milyar dolarlık bölümü de 2006 yılında gerçekleştirildi. Emperyalizmin özelleştirme konusundaki istekleri büyük ölçüde yerine getirildi. Bu koşullarda, özelleştirme karşıtı mücadelede kullanılan araç ve biçimler konusunda, şapkamızı önümüze koyup, bir değerlendirme yapmak zorunlu. Ancak özelleştirmelerin daha bitmediğini de unutmamak gerek. Bu nedenle, “artık yapacak bir şey kalmadı” gibi bir anlayışla umutsuzluğa düşüp, teslimiyete savrulmak da büyük bir hata olur. Daha yapılacak çok iş var.

Bugüne kadarki mücadelenin araçları neydi?

Sendikalarımızın herhalde en fazla yayın yaptığı konu, özelleştirmedir. Ancak yayımlanan kitapların çoğunun okunmadığını biliyorum. Okunanların büyük bir bölümünde de bakış açısı eksiklikleri söz konusuydu. Bazı sendikalarımız kampanyalar açtı ve bunlar konunun kavranılmasına önemli katkılarda bulundu. Ancak bu kampanyalarda ve sendikaların genel olarak özelleştirme karşıtı mücadelesinde, özelleştirmenin işçi kıyımı olduğu, kamu mallarının yağmalanmasına neden olduğu ve sosyal devleti zayıflattığı üzerinde duruldu. Doğru, ancak eksik olan bu görüşler de, geniş bir kamuoyu desteğinin sağlanması açısından yetersiz kaldı. Son iki yıldır işyeri işgalleri önemliydi. Bazı yörelerde geniş bir halk katılımı gerçekleştirildi ve ilçe meclisi biçiminde örgütlenmeler ortaya çıktı. Ancak bu girişimler sendikalar ve yöreler özelinde kaldı. Bazı sendikalar, özelleştirme karşıtı mücadelede, özel sektör işyerlerindeki üyelerini bile harekete geçirmeyi başaramadı. Ayrıca, sendikaların bu alandaki çabaları arasında bir eşgüdüm sağlanamadı. Canı yanan tepki gösterdi; diğerlerinin dayanışması yetersiz kaldı. Özelleştirme saldırısının esasında Türkiye’yi parçalamaya yönelik emperyalist saldırının bir silahı olduğu yeterince kavranamadı. SEKA, Seydişehir, TEKEL direnişlerinde bu konu bir ölçüde anlaşıldı. Ancak, “TEKEL vatandır, vatan satılmaz” sloganı eksikti. Doğrusu, “TEKEL’e saldırı, vatana saldırıdır” olmalıydı. Ancak TEKEL ile “vatan” bütünlüğünün dile getirilmesi bile önemli bir bilinç sıçramasıydı.

Özelleştirmede geline nokta, bugüne kadarki araçların yetersizliğini göstermektedir. O zaman ne yapmalı?

Birinci zorunluluk, anlayış değişikliğidir. Özelleştirme, emperyalizmin Türkiye’ye saldırısının bir aracıdır. Özelleştirmeyi uygulayan hükümetler, öncelikli olarak emperyalizmin taleplerini yerine getirmektedir. Düşman büyüktür. Bu düşmana karşı geniş bir cephe oluşturulmadan, başarı şansı yoktur. Bu cephe de yalnızca işçilerden oluşmaz. Bu cephe, tüm anti-emperyalist, millici ve emekten yana kesimleri bir araya getirmelidir. Millici nitelikte bir program olmaksızın, özelleştirmeye karşı mücadelede başarı şansı yoktur.

Özelleştirme karşıtı program açık olmalıdır. Özelleştirilen kuruluşları yeniden devletleştiriceğiz, kamulaştıracacağız. Bu konuda elimizde önemli bir silah, özelleştirmeleri iptal eden veya yürütmenin durdurulmasını öngören yargı kararlarıdır. Yargı kararlarını uygulamamak suçtur. Hükümetler suç işlemektedir. Savcılar, görevlerini yerine getirerek, bu konuda dava açmalıdır. Bu konuda tüm sendikalarımız işbirliği yapmalıdır. Yargımız sayesinde kağıda geçirilmiş haklarımızın hayata geçirilmesi, ancak geniş bir millî cephenin bu konunun üzerine gitmesiyle mümkündür. İşçi sınıfımız bu konuda önderlik yapmalıdır. Sendikalarımız, ülkemizin yargı kararıyla elde ettiği bu kazanımları hayata geçirebilmek için eşgüdüm içinde mücadele etmelidir.

Türkiye’de günümüzde özelleştirme karşıtı başarılı bir mücadele, ancak siyasal platformda ve ulusal düzeyde verilebilir. İşçi sınıfımız, siyasal alana doğrudan müdahil olmalıdır. Ayrıca, yerel düzeydeki geniş örgütlenmeler olumlu bir gelişmedir; ancak yetersizdir. Yerel örgütlenmeler arasındaki bu bütünleşmeyi sağlayacak olan da milli programlı bir siyasal örgütlenmedir.

Bu alanda diğer bir görev ise, bu mücadelenin sesi olan Ulusal Kanal’ı desteklemektir.

Özelleştirme karşıtı mücadele, vatan savunmasıdır. Vatan savunması, milli bir program etrafında en geniş kitlenin toplanmasıyla başarıya ulaşabilir. Günümüz Türkiye’sinde bu konuda en büyük görev, işçi sınıfımıza düşmektedir.